

Tato práce je o vězeňských kaplanech v českých věznicích. Zaměřuje se na propojení kaplanské práce s občanským sektorem, dále na motivace jejich práce, užívané metody a prožívané obtíže a na roli, jež hraje příslušnost k církevní denominaci. Teoretická část popisuje organizační a legislativní zakotvenost kaplanů a jejich propojení s občanskou společností skrze občanské sdružení Vězeňská duchovenská péče (VDP), motivace z psychologického hlediska a motivace pro sociální a pastorační činnosti, nadkonfesijnost a ekumenicitu VDP. Praktická část je popisem uskutečněného výzkumu mezi 17 vězeňskými kaplany z 11 věznic a jeho výsledků. Motivace vězeňských kaplanů souvisejí s jejich cíli. Především jde o úmysl nabídnout pomoc – lidskou (blízkost, vyslechnutí, povzbuzení) či duchovní (svátostné úkony či modlitby) – těm, kteří se ocitli v obtížné životní situaci. Mezi nejdůležitější a nejčastěji užívané metody práce patří individuální rozhovory s vězni. Obtíže jsou spíše osobního charakteru, nesouvisejí s legislativními či vězeňskými omezeními. Církevní příslušnost nehraje podstatnou roli ve výkonu jejich práce, a to ani vůči vězňům, ani vůči kolegům kaplanům.